

Az Úr érkezése Országos Ökumenikus szavalóverseny 2019
Válogatás az elmúlt 25 versenyen elhangzott versekből

TARTALOMJEGYZÉK

1.	Ady Endre: A Sion-hegy alatt	1.o.
2.	Ady Endre: Istenhez hanyatló árnyék	2.o.
3.	Áprily Lajos: A csavargó a halálra gondol	3.o.
4.	Babits Mihály: Zsoltár gyermekhangra	4.o.
5.	Balassi Bálint: Segélj meg engemet, én édes Istenem	5.o.
6.	Balassi Bálint: A Te nagy nevedért tarts meg én Istenem	6.o.
7.	Bessenyei György: A lélekrül (részlet)	7.o.
8.	Bodrog Miklós: Egészen új	8.o.
9.	Bodrog Miklós: Ima az Isten műhelyében	9.o.
10.	Bugya István: Ha majd az Úristen fülön fog	10.o.
11.	Hamvas Béla: Isten tenyerén ébredtem	11.o.
12.	József Attila: Bukj föl az árból	12.o.
13.	József Attila: Csöndes estéli zsoltár	13.o.
14.	József Attila: Istenem	14.o.
15.	József Attila: Keserű nekifoházkodás	15.o.
16.	Kányádi Sándor: Üzenet pásztorúthöz estéli szállásra	16.o.
17.	Karinthy Frigyes: Vezeklés emelt fővel	17.o.
18.	Kecskeméti Vég Mihály: Az LV. zsoltár	18.o.
19.	Képes Géza: Kőtáblák	20.o.
20.	Lackfi János: A hajlékkészítés zsoltára	21.o.
21.	Lackfi János: Esti áhítat	23.o.
22.	Márai Sándor: Sértődött vers	24.o.
23.	Rab Zsuzsa: Miatyánk	25.o.
24.	Rákos Sándor: Áldassék a verő kéz	27.o.
25.	Rákos Sándor: Áldozati tábla	28.o.
26.	Rákos Sándor: Dániel imája	29.o.
27.	Rákos Sándor: „Rendben van, Úristen”	30.o.
28.	Ratkó József: István imája	31.o.
29.	Reményik Sándor: Akarom	32.o.
30.	Reményik Sándor: Egy lélek állt...	33.o.
31.	Reményik Sándor: Eredj, ha tudsz!	34.o.
32.	Reményik Sándor: És a szívem is elhagyott engem	35.o.
33.	Reményik Sándor: Istenarc	36.o.
34.	Reményik Sándor: Kegyelem	37.o.
35.	Reviczky Gyula: Jézus Pilátus előtt (Munkácsy képe)	38.o.
36.	Rimay János: Jöjj mellém, szent Isten...	39.o.
37.	Szabó T. Anna: A majdnem	40.o.
38.	Szenczi Molnár Albert: XC. zsoltár. Tanúság az életnek meggondolatjáról	41.o.
39.	Szenczi Molnár Albert: CXLVIII. zsoltár (T. B. Intése minden állatoknak és az embereknek az Istennek dicséretire)	43.o.
40.	Tollas Tibor: Jézus és a gyermekek	44.o.
41.	Túrmezei Erzsébet: A néma vád	45.o.
42.	Túrmezei Erzsébet: Csodát virágzik a jelen	46.o.
43.	Túrmezei Erzsébet: Hit által	47.o.
44.	Túrmezei Erzsébet: Isten tervei	48.o.
45.	Túrmezei Erzsébet: Még nem kész!	49.o.
46.	Vietórisz József: A kereszt	50.o.
47.	Wass Albert: A bujdosó imája	52.o.
48.	Wass Albert: Mikor a bujdosó az Istennel beszél	53.o.
49.	Weöres Sándor: Zsoltár	54.o.
50.	Zrínyi Miklós: Feszületre	55.o.

1. ADY ENDRE: A Sion-hegy alatt

Borzolt, fehér Isten-szakállal,
Tépetten, fázva fújt, szaladt
Az én Uram, a rég feledett,
Nyirkos, vak, őszi hajnalon,
Valahol Sion-hegy alatt.

Egy nagy harang volt a kabátja,
Piros betükkel foltozott,
Bús és kopott volt az öreg Úr,
Paskolta, verte a ködöt,
Rórátéra harangozott.

Lámpás volt reszkető kezemben
És rongyolt lelkemben a Hit
S eszemben a régi ifjuság:
Éreztem az Isten-szagot
S kerestem akkor valakit.

Megvárt ott, a Sion-hegy alján
S lángoltak, égtek a kövek.
Harangozott és simogatott,
Bekönnyezte az arcomat,
Jó volt, kegyes volt az öreg.

Ráncos, vén kezét megcsókoltam
S jajgatva törtem az eszem:
„Hogy hívnak téged, szép, öreg Úr,
Kihez mondtam sok imát?
Jaj, jaj, jaj, nem emlékezem.”

„Halottan visszajöttem hozzád
Én, az életben kárhozott.
Csak tudnék egy gyermeki imát.”
Ő nézett reám szomorún
S harangozott, harangozott.

„Csak nagyszerű nevedet tudnám.”
Ő várt, várt s aztán fölszaladt.
Minden lépése zsoltár-ütem:
Halotti zsoltár. S én ülök
Sírván a Sion-hegy alatt.

2. ADY ENDRE: Istenhez hanyatló árnyék

*„Mint az árnyék, mikor elhanyatlik,
el kell mennem, és ide s tova hányattatom, mint a sáska.”
Zsoltárok könyve 109.*

Akaratomból is kihullasz,
Én akart, vágyott Istenem,
Már magamat sem ismerem
S Hozzád beszélni rontás fullaszt.

Üldöztetésimben kellettél
S kerestelek bús-szilajon
S már-már jajomból kihagyom
Neved, mely szebb minden neveknél.

Szent Képzelés, örök hit-balzsam,
Ki létlenül is leglevőbb,
Meghalok szent Szined előtt
S akarom, hogy hited akarjam.

Megűzeték s nem nyugszom addig,
Míg hitedet meg nem nyerem,
Mert kockán van az életem,
Mint árnyék, mikor elhanyatlik.

S hányattatom, miként a sáska,
Mert csak Tenéked van erőd
S mert nem láttam régen előbb:
Nem szabad hinni senki másba.

3. ÁPRILY LAJOS: A csavargó a halálra gondol

Uram, a tél bevert a templomodba.
Álltam vaspántos portádon belül
s ámulva néztem botra-font kezemre
sugárban omló fényességedet.
Térdelt a nép, én álltam egyedül,
úgy hallgattam, amit beszélt papod:
„Ez világot szívedben megutáljad
és úgy menj ki belőle meztelen –”

Uram, te ezt így nem akarhatod.

Tudom, hogy földed nagy területéből
egyetlen barlangod jutott nekem,
s megreng az is, ha viharod zenéje
végigrobajlik fenn a tölgyeken.
De ha tavaszod jó, enyém az erdő,
és jó hozzám az erdő: ennem ad,
rigószavaddal kelt a kora-reggel
s odvamba surran este súnfiad.
Gazdám, a nyár, az ősszel hullt levéllel
új őszig minden gondot eltemet:
mezítláb járom harmatos meződet
s verőfényed fürösztli mellemet.
S ha kóborolni küld a nyugtalanság
s nótázva fut mellettem patakod,
kurjantással köszöntöm kék lakásod,
s fütyörészem s Uram, te hallgatod.
Zöld asztalomon vadgyümölcs az étel,
otthon-kínáló tűz nem int felém,
de mondd, volt-e valaha szép világod
valakié úgy, ahogy az enyém?

Ha menni kell, vállamról rongy-ruhámat
egy rándítással elhullathatom,
saruim szíja sem marad velem.
Uram, utálni nem tudom világod,
de indulhatok, amikor kívánod,
igéd szerint: egészen meztelen.

4. BABITS MIHÁLY: Zsoltár gyermekhangra

Az Úristen őriz engem
mert az ő zászlóját zengem,

Ő az Áldás, Ő a Béke
nem a harcok istensége.

Ő nem az a véres Isten:
az a véres Isten nincsen.

Kard ha csörren, vér ha csobban,
csak az ember vétkes abban.

Az Úristen örök áldás,
csira, élet és virágzás.

Nagy, süket és szent nyugalma
háborúnkat meg se hallja.

Csöndes ő míg mi viharzunk
békéjét nem bántja harcunk:

Az Úristen őriz engem,
mert az Ő országát zengem.

Az Ő országát, a Békét,
harcainkra süketségét.

Néha átokkal panaszlom
de Ő így szól: »Nem haragszom!«

Néha rángatom, cibálom: -
tudja hogy csak őt kívánom.

Az is kedvesebb számára,
mint a közömbös imája.

Az Úristen őriz engem
mert az Ő zászlóját zengem.

Hogy daloljak más éneket,
mint amit Ő ajkamra tett?

Tőle, Hozzá minden átkom:
hang vagyok az Ő szájában.

Lázás hang talán magában:
kell a szent Harmóniában.

S kell, hogy az Úr áldja, védje
aki azt énekli: Béke.

5. BALASSI BÁLINT: Segélj meg éngemet, én édes Istenem!

1

Segélj meg éngemet, én édes Istenem!
Reméltelenségben ne hágyj
elsillyednem,
Ím, minden elhagyott, nincsen hová
lennem,
Nem tudok mit tennem.

2

Sok nyavalya miatt apadott hitemet
Most többíts meg bennem, segélvén
fejemet,
Kit ez világ útál, csúfolván éngemet,
Veszett életemet.

3

Mint galamb, ki Noé bárkájából repült,
Nagy vízözön miatt meg bárkára került,
Szájában ágat hozván, tetejére ült,
Ki zöld ággal újult,

4

Szinte úgy most lelkem ő nagy
ínségében
Meg tereád került kételenségében.
Noha elhagyott volt; most
reménlettében
Rád szállott hitében.

5

Új könyörgést hozott néked új ág
helyett,
Ki jó reménséggel virágzott, zöldellett,
S adja ő magát is kezedben ez mellett,
Így vár bárkád felett.

6

Mint egy nagy bárkában, vedd bé azért
szegént
Jó áldomásodban fogadásod szerint,
Hogy az kétség miatt el ne hágyjon
megént
Téged, szentséges fént!

7

Kiből, Uram, néked de mi hasznod
lenne,
Ha a kétség miatt ő Pokolra menne?
Lám, már megváltottad, hogy ne égne
benne,
Sőt jót érdemlene.

8

Régen egy galambot ha Noé megtartott,
Hát hogy hadnál éngem, kit Fiaid
megváltott,
Ki tégedet régen keserven kiáltott,
Szíve szerint áldott?

9 Segélj azért éngem, kegyelmes

Istenem,
Örvény fenekére ne hágyj alámennem;
Kéért azmíg élek, kész vagyok hú
lennem,
Nagy háladást tennem.

6. BALASSI BÁLINT: A Te nagy nevedért tarts meg én Istenem

1 A Te nagy nevedért tarts meg, én Istenem,
2 Győzhetetlen erőddel állj³ bosszút értem,
3 Hallgasd meg már sok imádságimat, Uram, nekem
4 Ne feledkezzél teljességgel így el énfelőlem,
5 Bizonyos reménységem,
6 Segélj, most ideje, légy jelen nekem

7 Énreám mert nagy sokan most feltámadtak,
8 Olyanok kik Veled semmit nem gondolnak,
9 Sürgetik lelkemet, mert szörnyű halálomra járnak,
10 Én pedig segítségül csak téged egyedül várlak,
11 Ím, majd elfogyatnak,
12 Ha elhagysz és torkukba vetsz azoknak.

13 Én életemet, Uram, Te támogatod,
14 Búval borult lelkemet megvigasztalod,
15 Ellenségimnek a kölcsönt Te bőven megadod
16 Igazságoddal az álnok szíveket is megrontod,
17 S nyilván megbizonyítod,
18 Hogy segí a hű embert jobb karod.

19 Teneked akkor hálát adok örömmel,
20 Áldozom szívem szerint szép dicsérettel,
21 A Te felséges nagy nevedet áldván tisztelettel,
22 Mint te-teremtetted ember, ha járhatok bátor szívvel,
23 Dicsérlek énekkel,
24 Hogy veszteket láthattam két szememmel

7. BESSENYEI GYÖRGY: A lélekrül (részlet)

Egyedül lelkemnek titkába rejtezem,
S rabságát, hatalmát tőle megkérdem.
Megnézem határit, hogy hol végeződnek,
S homályos térjeken melly felől kezdődnek.
Mondja meg, ki adta világos törvényét,
Mellyel bujdoshatja az egeknek fényét.
Napját mint hozza fel égő sugárival,
S hol homályosodik nagy éjtszakáival.
Mibe van igaza, mibe nem csalatik,
Hogy oktat törvénye, melly róla hallatik;
S mire szülte köztünk nemes szabadságát,
Mellybe formálhatja józan igazságát.

Gondolkozó lélek, végy fel karjaidra,
Taníts meg magadba dicső munkáidra.
Tévedt világunknak részeg lármájátul
Rejtsük el magunkat, szaladjunk jármátul.
ISTENED országát csendesen keressük,
A tolvaj *módikat* gonoszságin lessük.

Magyarázzunk minden hamis törvényeket,
Verjük le az apró bálvány isteneket.[2]
Az eltévelyedett embernek mutassuk
Hibájit; s miképpen cselekeszik, lássuk.
Engedd meg, hogy magam kebeledbe rejtven,
Szólhassak belőled, törvényidet festvén.

8. BODROG MIKLÓS: Egészen új

Mindig valami új kell... mert ha nincs,
szárad a szív, és nem tudja, mi baja.
Milyen rakéta dobja életünk
mindig új perc remény-karjaiba?

Mindig valami új kell. S milyen új?
Tessék, itt van átmázolt tegnapod.
Szedd össze múltad jobb darabjait,
fényesítsd, toldozd, hátha megkapod,

amire oly rég szívrepesve vársz,
amitől frissé pezsdül életed,
ami a rozsdát kirázza belőled,
amire nézned mindig érdemes.

Vagy más a vágyad? Tán megrendelésre
kívánságlistád végleg teljesül?
S ha körülbástyáz szem-száj ingere,
új leszel talán magad is belül?

Nem sikolt benned többért valami,
hogy magad légy más, új, egészen új,
mint a teremtés hajnalán a szél,
melyből a Lélek lehelete fúj?

Tisztán, egészen új szeretnék lenni,
élethosszig, megunhatatlanul.
Fürge szerszám a Mester nagy kezében,
mely napról napra új leckét tanul.

9. BODROG MIKLÓS: Ima az Isten műhelyében

Nagyon formátlan lehetek, Uram,
hogy annyit sajtolsz, annyit kalapálsz,
míg látható lesz rajtam valami
a Te képedre formált emberarcból,
és jobban meg tudom majd hallani,
hogy mit tanítasz életről és harcról,
mert nékem ugyan jó gyakorlatom van
a bűnbánatban és szóban, azonban
az engedelmisségben már kevésbé.
Ha szétszórt szívet kovácsolsz egésszé,
fájdalom nélkül nem megy az, tudom,
a nemesfém sem tisztul meg magától,
még cserép sem lesz a föld agyagából,
hanem csak tűzben, keserves úton,
s a búzát is, ha meg nem őrölik,
nem lesz belőle majd az asztalon
dús, éhezőket váró kenyér –
jó néhány éve így tapasztalom.
S nem is csodálom, hogy mindig elér
kíméletlenül sújtó pörölyöd,
mikor keményen pusztítod, ölöd,
gyilkolod, ami nem tetszik Neked;
megvallom: sokszor sulykoló kezed
vajmi kevésbé kellemes nekem,
és forró levegőjű műhelyedből
már rég megszöktem volna, Istenem,
de tudom, hogy ha formálsz valakit,
bár tűzön-vízen, keserveken át,
de kezed abból embert alakít.

10. BUGYA ISTVÁN: Ha majd az Úristen fülön fog

Ha el kell majd innen mennem,
talán egy jácinthajnalon,
a fele úton én biz megállok.
az lesz az ünnep istenúgyse,
én, aki még tengert se láttam,
ha ott magam kifújhatom.

A Holdnak udvarán,
hol legszebb a szik,
ledülök s kiterítem hátamat,
ringasson már el egy kicsit
az a magos-messziség,
csöndesség, csigolyanyugalom.

Kopott kalapom lehajintom a csillagok
közé.
Parádézzon 'mék megleli,
legalább egy csillag rám hajazzon,
ha kalapomat fölteszi.
Azon a végtelen nagyon nagy égen
nekem minek már kalap?
Leszek csak úgy hajdonfütten,
ugyse érzek már szelet, havat.

S aztán, ha majd az igaz Isten fülön fog,
s faggat dolgaim felől,
akkor majd én meg visszakérdek:
Jó Uram, mért voltam én ott
lenn a földön annyira szegény?
Sok volt a kín, sok volt a gyász?
s ha jutott is néha öröm,
többnyire inkább csak orrba vágtaal,
még most is nyálamat köpöm.

Nagyon nehéz volt embernek lenni,
na így-úgy tartottam magam,
elesve néha, föl-föllállva,
hol csúszva-mászva,

hol éppen csak hogy-
gondolom, innen föntről láttad
abban az undok dagonyában,
bizony, elvétve sikerült.
Volt, ahogy volt.
Mit rosszul tettem,
azt írják lent egy irományban,
hogy Te Atyám,
rissz-rossz kölykeidnek,
egytől egyig az összes vétket
legislegvégül megbocsátod.
És én meg itt, most, ha minden úgy van,
legislegvégül vagyok.

Ami meg téged illet, Öreg,
bár hazudnék, hogy könnyedén,
de már most mindegy,
Te is hibázhatsz,
rosseb vigye el, megbocsátlak.
S ha van jó borod itt fönn, ne sajnáld
Atyám, koccints velem!

11. HAMVAS BÉLA: Isten tenyerén ébredtem

Isten tenyerén ébredtem, s lenéztem a Földre,
Hófehér csúcsokra, kopár legelőkre.
Kanyargós folyók tükrében láttam kelni a Napot,
Sugaraiban álmos hajnal mosakodott.
Láttam az óceánt gyermekként ragyogni
Sirályokat felette felhőkkel táncolni,
Láttam a békét az emberek szívében,
Láttam az erdőket fürödni a fényben.
Láttam sok-sok mosolyt és láttam a reményt,
Láttam az embert, és láttam a zenét,
Láttam a földet szeretetben élni,
Láttam a csöndet a széllel zenélni.
Láttam Istent amerre csak néztem,
Miközben éppen az Ő tenyerében ültem,
S az Ő hangján szólt hozzám a szél,
Mint anya, ki gyermekének mesél,
Millió apró tükörben láthatod magadat,
Hisz olyannak látod a világot, amilyen Te vagy!

12. JÓZSEF ATTILA: Bukj föl az árból

Ijessz meg engem, Istenem,
szükségem van a haragodra.
Bukj föl az árból hirtelen,
ne rántson el a semmi sodra.

Én, akit föltaszít a ló,
s a porból éppen hogy kilátszom,
nem ember szívébe való
nagy kínok késeivel játszom.

Gyulékony vagyok, s mint a nap,
oly lángot lobbantottam - vedd el!
Ordíts reám, hogy nem szabad!
Csapj a kezemre menyköveddel.

És verje bosszúd, vagy kegyed
belém: a büntelenség vétek!
Hisz hogy ily ártatlan legyek,
az a pokolnál jobban éget.

Vad, habzó nyálú tengerek
falatjaként forgok, ha fekszem,
s egyedül. Már mindent merek,
de nincs értelme semminek sem.

Meghalni lélekzetemet
fojtom vissza, ha nem versz bottal
és úgy nézek farkasszemem,
emberarcú, a hiányoddal!

13. JÓZSEF ATTILA: Csöndes estéli zsoltár

Ó, Uram, nem birom rímbe kovácsolni dicsőségedet.
Egyszerű ajakkal mondom zsoltáromat.
De ha nem akarod, ne hallgasd meg szavam.

Tudom, hogy zöldel a fű, de nem értem minek zöldel,
meg kinek zöldel.
Érzem, hogy szeretek, de nem tudom, kinek a száját fogja
megégetni a szám.
Hallom, hogy fú a szél, de nem tudom, minek fú, mikor én
szomorú vagyok.
De ne figyelmezz szavamra, ha nem tetszik Neked.

Csak egyszerűen, primitíven szeretném most Neked elmondani,
hogy én is vagyok és itt vagyok és csodállak, de nem értelek.
Mert Neked nincs szükséged a mi csudálásunkra, meg
zsoltárolásunkra.
Mert sértik füledet talán a zajos és örökös könyörgések.
Mert mást se tudunk, csak könyörögni, meg alázkodni, meg kérni.

Egyszerű rabszolgád vagyok, akit odaajándékozhat a Pokolnak is.
Határtalan a birodalmaid és hatalmas vagy meg erős, meg örök.
Ó, Uram, ajándékozz meg csekélyke magammal engem.

De ha nem akarod, ne hallgasd meg szavam.

14. JÓZSEF ATTILA: Istenem

Dolgaim elől rejtegetlek,
Istenem, én nagyon szeretlek.
Ha rikkancs volna mesterséged,
segítnék kiabálni néked.

Hogyha meg szántóvető lennél,
segítnék akkor is mindennél.
A lovoidat is szeretném
és szépen, okosan vezetném.

Vagy inkább ekeszarvat fogva
szántanék én is a nyomodba,
a szikre figyelnék, hogy ottan
a vasat még mélyebbre nyomjam.

Ha csősz volnál, hogy óvd a sarjat,
én zavarnám a fele varjat.
S bármi efféle volna munkád,
velem azt soha meg nem unnád.

Ha nevetnél, én is örülnék,
vacsora után melléd ülnék,
pipámat egy kicsit elkérnéd
s én hosszan, mindent elbeszélnek.

15. JÓZSEF ATTILA: Keserű nekifoházkodás

Gyere Úristen, nézd meg, itt vagyok -
Tudom előtted el nem sáppadok.

Azt, amit adtál - megvan épen - vedd el!
'sz csak hitegettem magam a Neveddel.

Te oly erős vagy, gondolsz egyet s van,
De nékem kínos a bizonytalan.

Vagy nem is adtál, én véltem bolondul,
Hogy számon élet - szőlő mustja csordul.

Ne haragudj hát, Isten, nem hiszek,
De nyakamban száz kétséget viszek.

Szeress nagyon, hogyan, tudod Te jól azt,
Mint Nap havat, amit magába olvaszt.

Vagy üss agyon hát, csak törődj velem
S én nem kérdem, hogy nincs-e kegyelem.

Odaadom a vérem is, ha kéred.
- Mily furcsa az, hogy Néked nincs is véred.

Te jól tudsz engem, sorsom is tudod,
De vedd el tőlem a talentumod.

Ó szörnyű Isten, látogass meg engem!
Jóságod úgyis mindhiába lestem.

Tudom, előtted el nem sáppadok,
Gyere Úristen, nézz meg, itt vagyok.

16. KÁNYÁDI SÁNDOR: Üzenet pásztortűzhöz estéli szállásra

Szálljatok föl, lassú ködök,
magasodjatok az égre,
vegyüljete az égi nyáj
bárányfelhő-seregébe.

Hadd lássam a székely hegyek
bükkös, fenyős kéklő ormát,
ahonnan már, amint hittem,
csak egy lépés a mennyország.

Hadd lássam a csoronkáló
nagy medrű kis patakokat
s az ősz felé délig deres,
eldugott friss tisztásokat.

Szálljatok föl, lassú ködök,
emlékeim száz bokráról,
volt társaim folton-foltos
ázott-pállott gúnyájáról.

Hadd halljanak valamit már
annyi idő után rólam,
mert nekem most hozzuk mérten
kegyetlenül jól dolgom van.

Hol is kezdjem, hogy szót értsünk,
annyit s annyi felé járva,
olyan rég nem tarisznyáltam
rojtozott bőr tarisznyába.

Nekem már a hold csak bolygó
s az a pásztor folt a holdon,
a fejemben nem fél falu,
de egy ország gondját hordom.

Nem lóháton, repülővel
intézem, ha dolgom akad,
s rádióval pótolom a
csivitelő madarakat.

Tudom, sokan irigyeltek,
irigyellek én is sokszor,
néha-néha a töltőtoll
nehezebb, mint a nagyostor.

Nehéz a szó, kivált a szebb,
de jó lenne fogni olykor
egy-egy erős pásztor-kezet.

Szálljatok föl, lassú ködök,
magasodjatok az égre,
vegyüljete az égi nyáj
bárányfelhő-seregébe,

hogy mire a harmat-hordó
gyöngye teste elsőt cirpel,
minden élemedő tűzhöz
jusson el az üzenetem:

Növeljetek bő sörényű,
táncos lábú, fényes szőrű,
szikrátrúgó szép csikókat,
jókötésű szálas székely
legények alá valókat.
Én pedig itt szilajítok
száz új csikó-gondolatot,
olyanokat, kiknek háta
nem tőr nyeret, nem áll hámba,
kipányvázni ne lehessen,
béklyót egyike se szeressen,
a patáik dobogása,
a sörényük lobogása
tüzet vessen, merre járnak.

S nem kívánok érte más jót,
néha egy kis vigasztaló
furulyaszót.

17. KARINTHY FRIGYES: Vezeklés emelt fővel

A kéj lecsapó mennykövénel
Amit láttam, nem volt mennyország,
– Uram, mutasd meg újra orcád;
Tévedtem, ennyi az egész.

Tévedtem – bűnt miért hazudjak?
Mellet ki ver, kezét ki tördel?
Én ebben a büzhödt gödörben
Téged kerestelek, tudod jól.

Kinek Legelső Látomása
Nyíló gyermekszememben égett:
A pokol fenekén is téged,
Nem ezt a hitvány ördögöt.

Én azt hittem, veled csatázom,
Mint egykor Jákob a hegyen:
Én vagy te – ámen, úgy legyen!
Akárki győz, győzött az isten.

Én ezt a bordélyházi lármát
Ezer sivító torkon át
Mint égbezengő orgonát
Hallgattam tátott, mafla szájjal.

Amivel az ördög kínált,
Ezért ittam a trágyaléből
És a boszorkányok öléből,
Mint aki szentelt bort iszik.

Túrtem, hogy tátott számba köpjön
S könnyes szemembe, a pimasz,
De most egy áruló grimasz
Az álarcot letépte róla.

Hát ez volt, aki nyársra húzott,
Erebből ugró vért eresztett?!

És én mint mennyei keresztet
Cipeltem őt a hátamon!

Megállj csak – hát ez nem te voltál?
Hová jutottam, istenem!
Hisz őket én nem ismerem,
Nem ér a játszma – kezdjük újra!

Hatot vetett, vakot vetett
Sorsom ez alvilági kockán –
Sebaj, még bírja a lapockám!
Nem gilt, ha az ördög kever!

Testvér vedd el, keverd meg újra
A zölden izzó vaspohárt:
Énnékem a sátán nem árt,
Az én sorsom isten lehet csak.

Napisten, ordító Valóság,
Új Ádám tántorog eléd,
Mint visszakullogó cseléd,
Ki méhedből szakadt el egykor.

Ki elcsavargott Édenedből
S Lillith sötét szemébe nézett
És megvakult s most pusztá kézzel
Tapogatja a kék eget.

Mutass fényt, mely nem pörkölő tűz,
Hangot, mely nem halált okád.
Mutasd meg éltető okát
Az illatos barackvirágnak.

Erdőben fát, erdőt a fában
S erdő mélyén, kit elhagyott,
A szép, csukottszemű, halott,
Mosolygó, édes, édes Évát.

18. KECSKEMÉTI VÉG MIHÁLY: 55. zsoltár

Mikoron Dávid nagy busultában
Baráti miatt volna bánatban,
Panaszolkodván nagy haragjában,
Ilyen könyörgést kezdte ő magában.

Istenem, uram! kérlek tégedet,
Fordítsad reám szent szemeidet,
Nagy szükségemben ne hagyj
engemet,
Mert megemészti nagy bánat
szivemet.

Csak rívok-sívok nagy nyavalyámban,
Elfogyatkoztam gondolatimban,
Megkeseredtem nagy búsultomban,
Ellenségemre való haragomban.

Hogyha énnékem szárnyam lett volna
Mint az galamb elrepültem volna,
hogyhá az Isten engedte volna,
Ennél én régen elfutottam volna.

Akarok inkább pusztában laknom,
Vadon erdőben széllal bujdosnom:
Hogynemmint azok között lakoznom,
Kik igazságot nem hagynak
szóllanom.

Éjjel és nappal azon forgódnak,
Engem mi módon megfoghassanak,
Beszédem miatt vádolhassanak,
Hogy fogságomon ők vigadhassanak.

Látod jól Uram álnok szíveket,
Csak szemben való szép beszédeket,
De zabolázd meg az ő nyelvöket,
Ne tapodják le híretem nevemet.

Ugyan szemmel jól látom őket,
Én reám való gyűlölségeket,
Fülemmel hallom káromlásokat,
Igazság ellen feltámadásokat.

Egész ez város rakva haraggal,
Egymásra való nagy bosszusággal,
Elhíresedett az gazdagsággal,
Hozzá fogható minden álnoksággal.

Gyakorta köztök gyűlések vagynak,
Özvegyek, árvák nagy bosszút valnak,
Isten szavával ők nem gondolnak,
Mert jószágokban felfuvalkodtanak.

Keserűségem ennyi nem volna,
Ha ellenségtől nyavalyám volna,
Bizony könnyebben szenvedtem
volna,
Magamat attul megóhattam volna.

Én barátomnak az kit vélek volt,
Nagy nyájasságom kivel együtt volt,
Jó hírem nevem, tisztességem volt,
Fő ellenségem most látom hogy az
volt.

Csuda szerelmét én hozzám láttam,
Kivel sokáig mind együtt laktam,
Az istent véle együtt szolgáltam,
Ily álnokságát soha nem gondoltam.

Keserű halál szálljon fejére,
Ellenségemnek ítéletére,
Álnokságának büntetésére,
Hitetlenségnek kijelentésére.

Én pedig uram hozzád kiáltok,
Reggel és délbe, estve könyörgök,
Meggzabadulást tetőled várok,
Az ellenségtől mert igen félek.

Megszegték ezek esküvéseket,
Régen elhagyták az ő hütöket,
Nem hiszem immár egy beszédekét,
Mert megpróbáltam hitetlenségeket.

Ezeknek szájok zsírosb a vajnál,
Síkoseb ajakok az faolajnál,
Élesb az nyelvek az éles kardnál,
Szájokban nincsen egyéb
álnokságnál.

Te azért lelkem gondolatodat,
Istenben vessed bizodalmaidat,
Rólad elvész minden terhedet,
És meghallgatja te könyörgésedet.

Igaz vagy uram ítéletedben,
Az vérszopókat ő idejekben
Te meg nem áldod szerencséjekben,
Hosszú életek nem léssen ez földön.

Az igazakat te mind megtartod,
Az kegyeseket megoltalmazod,
Az szegényeket felmagasztalod,
Az kevélyeket alá hajigálsz.

Ha egy kevéssé megkeserítöd,
Az égő tűzben el-bétaszítod
Nagy hamarsággal onnét kivonszod,
Nagy tisztességre ismét felemeled.

Szent Dávid írta az zsoltárkönyvben,
Ötvenötödik dicsíretiben.
Melyből az hívek keserűségben
Vigasztalásért szörzék így versekben.

19. KÉPES GÉZA: Kőtáblák

Megmondta a
hajdani bölcs:
senkinek kétszer
ugyanabba a folyóba
lépnie nem lehet.
Én pedig ezt mondom:
Változtassátok át
az állóvizeket
folyóvizekké!

Kőtáblába vésték
a törvényt:
Ne ölj!
Én pedig ezt mondom
neked:
Ne öld meg azt se,
aki ölt!
Mert nemcsak embertársát ölte meg,
de önmagát is.
Őt, a gyilkost még felmentheted:
adj néki életet.

A kő-száj rád kiált:
Ne lopj!
Ezt mondom néktek én:
Tolvaj az, aki a gazdagnak ad,
hogy még többje legyen
s tolvaj az, aki a szegénytől
elveszi azt is, amije nincs.

Hallottátok,
megmondattok a régieknek:
Ne paráználkodjál!
Én pedig azt mondom:
Jaj, annak, aki úgy ölelkezik, hogy

már hallja az ítéletet,
mert élvezte az életet.
Kössön nyakába malomkövet inkább
s kutassa víz alatt az élet titkát.

Az is megmondattok
s ezt hirdetik az ostobák,
kik nem hiszik, csak vallják a csodát:
Senki saját
árnyékát nem lépheti át.
De én azt mondom néktek:
Ha valaki saját árnyékát nem lépi át:
afölött átlép az idő.

Már át is lépett,
nem kérdezve, ki ő.

20. LACKFI JÁNOS: A hajlékkészítés zsoltára

Uram, mi, a te híveid,
roppant rendes gyerekek vagyunk ám,
lehozunk téged az égből,
bebugyolálunk öblítőillatú ruhácskákba,
megédesítjük a papit is, amivel
megettetünk,
nehogy elcsapd a kis haskódat,
csinálunk neked babaházat,
elnevezzük templomnak,
ott majd minden habos márvány lesz
meg csipi-csupa aranyozás,
meg ájtatos tekintetű szentecskékkel
pakolásszuk tele a főhajót,
legyen mivel játszánod,
ha unod magad,
zenélünk is neked,
pihepuha zenéket,
mindenesetre semmi olyasmit,
amire amúgy szívesen rángatózunk
őrjöngve a fesztiválokon,
maradj csak meg, Uram,
a te kis álmvilágodban,
csíja, csicsíja, majd mi elringatunk,
suttogva motyogunk neked
szép szavakat, és engedelmesen
ráfeleljük a zsoltárválaszokat,
egyszerre vetünk keresztet,
mint a kiskatonák, és dehogy szólunk
vissza pimasz hangsúllyal,
mint szeretteinknek otthon,
négy fal között,
dehogy hánytorgatjuk fel a sérelmeinket,
dehogy kelünk ki fröcsögve magunkból,
hogy lepofozlak, te bűdös kölyök,
vagy hogy fogja be a száját, anyuka,
mielőtt rálépek,
vagy hogy inkább főzni tanulnál meg, te
utolsó,
nem, Uram, a te házában minden olyan
szelíden megy és olajozottan, még a
Rózsikát
is csak halkán mószeroljuk, amiért
rosszul vasalta ki az oltárterítőt,
és már megint nem oda tette a virágot,
ahova illik, nem azért mondom, atyám,

de tudnék magának mesélni erről
az ájtatos asszonyszemélyről,
olyan cifra dolgokat, hogy esküszöm,
a füle is kettéállna.
És miután rózsaszín babaszobádat ilyen
szépen berendeztük, Uram,
nehogy találkoznod kelljen a valósággal,
te fogod magad, és össze-vissza
csavarogsz
a világban, nem maradsz meg a jó kis
kereteid között, én ezt nem is értem,
Uram,
hát mindent megadtunk neked,
öntettünk
harangot, hogy az órát se kelljen nézned,
építettünk orgonát, hadd búgjon
érzelmesen
a füledbe, erre te meg szabadon
kószálsz olyan utcákon, ahol még
az átlagembernek is veszélyes egyedül
járnia, nem hogy neked, akit eddig
pátyolgattunk, mindent alád tettünk,
s tessék, így hálálod meg nekünk.
Szóba elegyedsz a pénzváltókkal,
az illegálisokkal, a vágott arcúakkal,
és összevissza ölelgeted őket, még
félreértik,
Uram, te nem tudod, micsoda rettenetes
félreértések vannak a világon,
ha már valakit ölelgetned muszáj,
hát babusgass minket, eleget fáradtunk
érte, megérdemeljük, és ezt most
minden beképzeltség nélkül mondom.
Uram, te odaheveredsz az utcalányok
mellé, és törölgeted a maszatos
könnyeiket,
pedig valaki benézhet az utcáról,
és mit lát, Isten a bordélyban,
ez rettenetes szalagcím, ennek
nem tehetsz ki minket,
vajon gondoltál erre,
hogy honnan jössz,
hová tartozol,
hozzánk tartozol,
tartozol nekünk,
erre azoknak a szemérmetlen

szerencsétleneknek a vállát simítod,
mintha a koszos porontyaid lennének,
és a csuda egye meg, még csak
nem is azon járatod az eszedet,
amin mi járatnánk hasonló helyzetben,
csupa szívjóóság vagy meg részvét,
hát meddig mész még el, azt mondd
meg,
Uram, meddig, mert mi kezdünk
torkig lenni a te végtelen jóságoddal!
Csak egy kicsit lennél esendőbb,
csak egy kicsit gondolnál a látszatra
meg az illendőségre, de nem,
füttyülsz az egész renomédra,
amit olyan kínkeservesen építgettünk
évezredek át kártyalapokból.
És odadólsz az utcapadra,
a koszba, a hajléktalan mellé,
és eszünkbe juttatod, hogy nálunk
pince-padlás teli van cuccokkal,
ő meg két szatyorban hordja az életét,
hogy mi tonnaszámra gyártjuk a
szemetet,
és idegesek vagyunk, ha nem szállítják
el azonnal a szép kis házunk elől,
ő meg a mi szemetünkből él, megpróbál
eltakarítani utánunk, lám, mekkora
mocskot
hagyunk a Föld nevű táncteremben,
mennyi maradékot hajigálunk ki
fene nagy jómódunkban.
Uram, nem törődsz a kosszal, a
fertőzésveszéllyel,
az élősködőkkel, átmásznak rád esetleg,
persze, tudom, őket is te teremtetted
valahogy,
akartam is már kérdezni, ugyan,
minek, mi remekül ellennénk
bacilusok, poloskák, tetvek, bolhák,
egyebek nélkül, fene az ízlésedet,
szerintem a hajléktalanok is jól
ellennének ezek nélkül, de hát te tudod,
te vagy a főnök, bár ezt elég nehezen
nyeljük le, mi, a te híveid, akik hívek
vagyunk ugyan hozzád, de azért
mindennek
van határa, odadólsz amellé az árva fickó
mellé, és mindenfélét duruzsolsz
a fülébe, szédíted, hitegeted, mennyei

királysággal kábítod, ezerszer
újrapörgeted
vele veszteségeit, és megsiratod mindet,
házat, hazát, asszonyt, állást,
megbecsülést,
mi mindent lehet elveszteni, te jó ég,
mi mindent lehet megszerezni, te jó ég,
közben igazából csak szétpergő homok
marad kezünkben, és úgy vágyjuk
közeledet,
Uram, te pedig megcsalsz minket,
ott heverészel úri kedvedben
a hidegben azzal az emberrel ott a
padon,
és bennünk nincs elég bátorság,
hogy odaheveredjünk mellé,
hogy odaheveredjünk melléd.

21. LACKFI JÁNOS: Esti áhítat

A záporok jeges pengéi elsuhogtak,
Most már kéken dereng a menny nagy csarnoka,
Haldoklik nyugaton a fény, s az éjszaka
Ezüsttel ötvözi arany fényét a napnak.

A szemhatár körén nem moccan semmi sem,
De győztes, óriás menetben özönölnek
Ott lenn a közeli tanyák során a tölgyek
A puszta ugaron, a rekettyéseken.

Mennek a fák – akár halottvivő barátok,
Mennek tovább, szívük estbe komorodik,
Mint csontos, fekete vezeklők és amint
Hajdan szentély felé vonult a sok zarándok.

S az út emelkedik, kitárul hirtelen,
Vérrózsa már a nap, s mennek e sose látott
Menetben a csupasz fák, e szívós barátok,
Csak mennek végtelen sorokban nesztelen,

Isten felé, s az ég csillagai csapatban
Vonulnak távoli, azúr ösvényeken:
Gyertyát fognak a fák, fény lobog odafenn
S a gyertyák óriás, nagy szára láthatatlan.

22. Márai Sándor: Sértődött vers

Én nem akartam, istenem -
S nem kértem, hogy segíts nekem
Gyanútlan érkeztem, meleg
Szavakkal is kerestelek
Nevetgéltem a nap alatt
Tagadva sem tagadtalak
Szándék nélkül és kedvesen
Szólitottalak: "Kedvesem"
Szájamban jó íz volt neved
Fűnek-fának dicsértelek
Nem is akartam semmi mást:
Jó szót, kenyeret, egy falást
S a kenyér és bor isteni
Izében téged sejteni
Hogy' ragyogott a két szemem:
Mi történt velök, istenem?
Behúnyom, mikor tehetem
Két kezemmel is befedem
Nem jó látni, se hallani
Elromlott nálam valami
Leköpve állok, sárosan
Megtértettek halálosan
Fejembe töviskoszorú
Arcom gögös és szomorú
Nézz a szemembe, istenem:
Miért csináltad ezt velem?
Asszonyt is küldtél vigaszúl
Ő is megtértett pimaszúl
Nem mondom: választott edény:-
Szívem hideg, szájam kemény
S mint ki tönkrement hirtelen
Elkezdem egész meztelen
Elkezdem egész kicsiben
Csontból, rongyból és irigyen
Leszek magányos, mint a sas
S mint hiéna, bűdös, avas
Mint az éj, oly hallgatag
Ha ember meglát, elszalad
Vérszomjas, mint a keselyű
S mint a bűn, olyan keserű

Elfenem arcom setét
Korommal isten kézjegyét
S nem lesz nekem engesztelés
Többé a tiszta, éles ész
A hét főbűn lesz iparom
Megtértett valami barom
Mikor? Hol? Nem emlékezem
Szöggel verték át két kezem
Spongyát csókoltam szív helyett
S ittam epét és ecetet
Megtértve lógok, itt dagadt
Szemmel a véres nap alatt
Nem mondom: aranyház, titok -
Halálra sértve ordítok
Miért? Miért? Miért? Miért? Miért?
Nem állok már jót senkiért
S ki volt? Miért? Mikor? Minek?
Nem adtál választ senkinek
Felelj most, Isten! Már elég
A kínból és reped az ég
Repedt ég s megnyílt föld felett
Nézzünk egyszer farkasszemet
(Nem emlékszel?... Hisz én vagyok
Arcod mására alkotott
Lelkedből lelkedzett csodás
Kétlábú, lelkes alkotás
Ki nem is akart egyebet
Jó szót s egy falat kenyeret
Jobbat nem akart senki sem -)
...Ugye, emlékszel, istenem?

23. RAB ZSUZSA: Miatyánk

Mi Atyánk! Ki vagy a mennyekben!

Ott vagy, igen, de jönnél egyszer le a földre, lépdelnél végig közöttünk, lehelne rád nyirkos kapuboltok szemétszaga, néznél be udvari ablakokon a szobákba, ahol feldöntött pálinkásüvegek közt egy pontra merednek az asszonyok!

Szenteltessék meg a te neved!

Mindenható vagy, add hát, hogy megszenteltessék az ember neve is. Gyarlónak, halandónak ítélted, azért volt neki mindegy, mit cselekszik a földön.

Jöjjön el a te országod!

De melyik az? Hiszen múlandó életünkben annyiszor mondták nekünk - ez a te országod, ez a te országod, annyiszor jaj, annyiszor!

Legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy itt a földön is!

Mennynek és földnek törvénye ha egy lehetne!

De hogy országolnánk mennyei módon a földön?

Te segítesz? Vagy tűzesőt zúdítasz megint

Sodomára?

Kiszemelted-e Lótjaidat?

A mi mindennapi kenyerünket add meg minékünk ma!

A napit, de mi a holnapit kívánjuk, a holnaputánit!

Legyilkoljuk érte a földjeinket, mérget vetünk vadjaidnak,

madaraidnak emelünk kongókőkockákat fáid zöld kontya helyébe, s

majd a kenyérmeddő föld minket meg az Ítélet éjszakáján.

És bocsásd meg a mi vétkeinket,

Honnan kezdjük a felsorolást? Az anyaméhtől? Futja-e életünkből végigmotyogni vétkeinknek fekete lajstromát?

Mégis tekints, ha nagyságos dolgod engedi, mi apró jószágainkra is - tőled valók-e? vagy törettetéseinktől? Voltunk néha azért irgalmasak is,

legyen ez egy szemer a serpenyőben!

Miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek!

Ha akképpen, akkor jaj nekünk és jaj

az ellenünk vétkezőknek! Mert mi nehezen

bocsátunk meg,

de hisz érted, e sáros földön nekünk

nehezebb.

És ne vígy minket a kísértésbe,
Ezek már rég nem a te kísértéseid,
hiszen azok olyan ősiek, hogy edzettségünk
megbirkózik velük.
Nem isteni és nem ördögi kísértések ezek,
hanem valaki langyos szívűé,
aki odaférközött tüzed közé s az ördög jege közé.
Alig ismerjük még, azért veszedelmes.

de szabadíts meg minket a gonosztól!
Ő az, ő! Az előbbi, a langyos! Tőle szabadíts meg! A Gonosztól!

Mert tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség,
Nem egy az ország az országlással,
nem egy a hatalom a hatalmassággal,
nem egy a dicső a dicsőséggel.
Add, hogy egy legyen,
tedd, hogy úgy legyen,

mindörökké.
Ámen.

24. RÁKOS SÁNDOR: Áldassék a verő kéz

lásd Uram
esteledik
bennem és körülöttem
nő az öreg sötétség
de szívem félelme
fiatal marad
válni készül
tőlem a világ
válni készülök
a világtól
akkor hát miért féltem
oly vadul magamat
te bölcs rendelésed tán
célod van még velem
azért rettegtetsz
élni rettegtetőm
rettegéseimmel
vagyok előtted kedves
az üres kezűt
könnyen útra bocsátod
nem vered félelemmel
de kire sokat bíztál
s valamit is még
át nem adott
annak a szólítástól
reszketve félnie kell
öreg mesterként
pálcát suhogtatsz
így juhászítván
vásott nebulót
szívünkbe félni
halált ültettél
megyünk sietve
míg lábunk alól
ki nem fogy az út
hála hát a
félelemért is
ha művünk így
előbb kész
bármennyire
fáj is verése
áldassék érte
a verő kéz

25. RÁKOS SÁNDOR: Áldozati tábla

Milyen csillagra vetettél engem, Uram?
Lényeid itt fölfalják egymást s az ölni nem akaró megöletik,
mert gyöngeség bűnében találtatott.
Mit véthettem én korábban,
hogy ide számúztél
mindenséged félreeső zugába, alacsonyrendű életek közé?
Az értelem - értelmed paránya — szűkölve jár itt körbe-körbe,
mint a ketrecbe zárt vadállat.
Mit tehet az, akiben a gyöngéd érzés szárnyait
a gondolat összetöri?
Próbáljon élni kínok és ellentmondások között,
szemet hunyva a lehetetlen előtt és ha kell hazudva is —
ahogy lehet?
Vagy szögezze elméje pengéjét tulajdon mellének
s döfje át saját szívét,
ha így becsületesebb maradhat?
Csak élek, töprengek, mint annyi érző lélek,
amióta a föld áll
s a tanácstalanság vak üregébe hullok.
Esőid mosnak, szeleid szárítanak,
vagyok elgurult kő, lehulló faág.
Meddig tartasz még a fényen, a Nap lobogó szárnyai alatt
s mikor dugsz a föld alá, rajtad kívül ki tudja azt?
S ha majd eltaposott testem fölött az évezredek átdübörögnek,
ki emlékezik legbensőbb valómra vissza?
Talán benned magadban merül talán csak föl az, aki voltam,
szólván eképpen:
„Igen, ezt is gondoltam valamikor!”

26. RÁKOS SÁNDOR: Dániel imája

Oroszlánok szűk vermébe vettettem,
bennem lakó Lélek, szabadíts meg!
Lándzsával, dzsidával virrasztanak felettem –
fordítsd hegyüket vissza, szívéhez ellenségeimnek!

A kegyelmes király, lám, mily kegyetlen.
Milyen elveszejtő próbát eszelt ki
Bennem lakó lélek, hozzád kiáltok, te Egyetlen –
te tudsz engem, vagy senki más, a gödörből kivenni!

Csigákban leomló haj, méltóságos szakáll,
arany-gyémánt ékszer, cifra köntös, csatok –
mit ér a vadak ellen? Vajon útjukba áll
nevem, nagy tisztségem: az, hogy a fáraó pohárnoka vagyok?

Amit szereztem a trón tövén, árulások,
ármánykodás helyén, – íme, már nem enyém!
Mindjárt megmondják e rőt sörényű pajtások,
mit ér közöttük az udvari lelemény?

Még jószerencse, hogy hitem meg nem tagadtam.
Hatalmas Jehovám hangja elől fülem
nem tömtem be viasszal. E szörnyű szikla-lakban
ugyan mit kezdhethnék magammal nélküle?

Így hát harmadszor is, Lélek, hozzád kiáltok!
Te légy szabadítóm, ne fáraó kegye!
Kinek egyik szeme Áldás, a másik Átok:
ha akar, gondoskodjék, hogy terhem elvegye!

27. RÁKOS SÁNDOR: „Rendben van, Úristen”

Uram ez mégiscsak sok ez mégse járja
hogy a padlóra küldtél s nemcsak jelképesen
bizony elterültem — hátára esett bogár — a padlón
s hiába erőlködtem
kapaszkodni nem tudtam semmibe
bogár-sors bénultja csápoltam tehetetlenül
mintha lett volna kétszer két lábam és kezem
de tápáskodni resten mind visszahullott
mondd hol voltál te akkor hova néztél
ily megalázottan láttál-e vagy talán
épp te rendezted a fura kalandot
és ha igen minek szántad
tréfának-e vagy büntetésnek
s ha ennek ha annak érezted-e
hogy túlléptél a küszöbön ameddig
tréfálni vagy büntetni lehet
ez már embertelen — istentelen — kínzás
    amit persze joggal
engedsz meg magadnak hisz mindenható
atya vagy aki fiaival
úgy bánik ahogy neki tetszik sárba taszítja
égbe emeli őket kénye-kedve szerint
„rendben van Úristen” mondta egyszer egy költő
„rendben van Úristen” mondom én is
„rendben van Úristen” kiáltom amíg torz
mozdulatokkal erőlködöm a padlón
jelképtelenül és jelképesen legalul
honnan akár csak egy szinttel följebb kerülni
alig van mód
s ha volna is — minek?

28. RATKÓ JÓZSEF: István imája

Jó reggelt, Isten! - Inkább jó napot!
Világ födelét fölnyitottad immár,
s fényed özönlik, nyitnak csodáid is –
szellő bókol, madár ujjongva szólal,
minden teremtettt lélek, lelkes állat,
a millió fű mind s külön-külön,
az érzéketlen kő is megragyog.
Édességét, jó ízeit a létnek
hatalmas karral terjeszted
közöttünk.
Dicséret érte! –
Emberről nyugodt vagy?
Törődsz velünk. – Három halál ma is.
Kettő rajtam – s a harmadik tiéd.
S vajh, szerte mennyi – számon
tartod-e?
Be sok halált ítéltem a nevedben –
Be sok halállal intettél pedig!
A hit vezérelt, nem Te – már tudom;
s az én bűnöm, hogy nem értettelek. –
Zúgó zápornak Te ki utat osztasz,
hogy gyenge fűnek jövését kihozza –
engem eképpen miért nem segítesz?
Vagy bűneimmel kötöztél
magadhoz?
Rám nehezedtél, utaim elálltad!
Jóságomat is megtorlod, Uram!
Te, aki látást követelsz a vaktól,
s a lába-vesztett embertől, hogy
járjon, s imára fogja kezét a kezetlen,
Uram, ne kérd azt, ami lehetetlen!
Aki most tanul, tanúnak ne hívd!
A hit, ha vak, akkor csak bajt okoz!
Rosszul mérted fel, Uram, az én
erőmet!
Málhádat tovább nem tudom cipelni.
Nincsenek immár csak halottaim! –
Lenni nem kezdett s véghetetlen Úr,
ki markoddal megmérsz minden
vizeket

s araszoddal az egeket beéred,
ki haragodnak egy leheletével
világot fújsz el, csillagot kioltasz,
s föld megindul, hegyek hanyatlanak
egy intésedre, Uram – édig érő
s hatalmaskodó népeket elejtesz,
míg virágoznak választottaid –
vigyázz reánk, hogy álljunk meg a
hitben;
segíteni ne vesztegelj nekünk,
s hogy el ne esnénk, óvjad lábainkat!
Tanítsd meg, akik ellenünk uszulnak
és földeinket elcsipegetik
és sóvárognak falvaink iránt
és kiirtanák szülőtte-szavunkat,
hogy dicsérni Tégedet ne tudjunk,
és minden módon ártani akarnak,
tanítsd meg őket, Uram, haragodra!
S intsd meg, akik a szent munkát
segélik
s hitre hajtott népedet pásztorolják –
örök hálát hogy tőled várjanak –
mert
igen gőgösek immár, mintha ők
adták volna e földet is alánk!
Juttasd eszükbe, ki vagy Te, Uram,
s kicsodák ők! És tedd, hogy ne
legyünk
gyalázatja a szomszéd nemzeteknek,
ne legyünk csúfja és játékaik,
s messzire való maradékaink
rút járom alá ne vettessenek! Ámen.

29. REMÉNYIK SÁNDOR: Akarom

Akarom: fontos ne legyek magamnak.
A végtelen falban legyek egy téglá,
Lépcső, min felhalad valaki más,
Ekevas, mely mélyen a földbe ás,
Ám a kalász nem az ő érdeme.
Legyek a szél, mely hordja a magot,
De szirmát ki nem bontja a virágnak,
S az emberek, mikor a mezőn járnak,
A virágban hadd gyönyörködjenek.
Legyek a kendő, mely könnyet töröl,
Legyek a csend, mely mindig enyhét ad.
A kéz legyek, mely váltig simogat,
Legyek, s ne tudjam soha, hogy vagyok.
Legyek a fáradt pillákon az álom.
Legyek a délibáb, mely megjelen
És nem kérdi, hogy nézik-e vagy sem,
Legyek a délibáb a rónaságon.
Legyek a vén föld fekete szívéből
Egy mély sóhajtás fel a magas édig,
Legyek a drót, min üzenet megy végig
És cseréljenek ki, ha elszakadtam.
Sok lélek alatt legyek a tutaj,
Egyszerű, durván összerótt ladik,
Mit tengerbe visznek mély folyók.
Legyek a hegedű, mely végtelenbe sír,
Míg le nem teszi a művész a vonót.

30. REMÉNYIK SÁNDOR: Egy lélek állt

Egy lélek állt az Isten közelébe'
S az örök napsugárban reszketett
És fázva félt,
Mert érezte, hogy vonzza már a föld,
És keserűn kelt ajkán a "miért",
Mikor az Isten intett neki: "Készülj!

Valaki ott lenn meg akar születni,
Neked szótték e színes porhüvelyt:
Pici kezeket, pici lábakat;
És most hiába, le kell szállanod,
Öröktől fogva te vagy kiszemelve,
Hogy e testet betöltsd,
Mint bor a kelyhet, ampolnát a láng.
Menj és ne kérdezz, ennek meg kell
lenni!"

S szólt a lélek: "*Én nem akarok menni!*
Én boldog vagyok Veled, Istenem;
Mit vétettem, hogy egedből kivetsz?
Mit vétettem, hogy le kell szállanom,
S elhagynom búsan és reménytelen
Az angyalokat, testvéreimet?
Mit vétettem, hogy le kell szállanom,
S felöltennem a gyötrő Nessus-inget,

A meghasonlás örök köntösét,
A nekem szabott hitvány rongy-
ruhát?
Ki bor vagyok: a Végtelennek vére,
S láng, mely üveg alól is édig ér:
Mit vétettem, hogy bezársz engemet
Kehelybe, amely megrozsdásodik,
S ampolnába, mely romlandó
cserép?!"

És szólt az Isten szigorún: "Elég!
A törvény ellen nincsen lázadás!
Ha milliók mentek panasztalan,
Talán te légy kivétel?
Mint a fiókát az atyamadár:

Kivetlek. Tanulj meg jobban repülni,
S jobban becsülni meg az örök
fészket!"

S az Ige alatt meggörnyedt a lélek.
Szomorún indult a kapu felé,
De onnan visszafordult: "Ó Uram,
Egy vágyam, egy utolsó volna még;
Egy angyalt, testvér-lelket hagytam
itt,
Szerettük egymást véghetetlenül,
Tisztán, ahogy csak a mennyben
lehet,
Szeretném viszontlátni odalenn,
Ha csak egy percre, ha csak mint egy
álmot."

S felelt az Úr:
"Menj és keresd! Lehet, hogy
megtalálod."

31. REMÉNYIK SÁNDOR: Eredj, ha tudsz!

Eredj, ha tudsz...
Eredj, ha gondolod,
hogy valahol, bárhol a nagy világon
könnyebb lesz majd a sorsot hordanod.
Eredj...

Szállj, mint a fecske délnek,
vagy északnak, mint a vihardadár,
Magasából a mérhetetlen égnek.
Kémleld a pontot,
Hol fészekrakó vágyaid kibontod.

Eredj, ha tudsz.
Eredj, ha hittelen
Hiszed: a hontalanság odakünn
Nem keserűbb, mint idebenn.
Eredj, ha azt hiszed,
Hogy odakünn a világban nem ácsol
A lelkedből, az érző, élő fából
Az emlékezés új keresztetek.

A lelked csillapuló viharának
Észrevétlen ezer új hangja támad,
Süvít, sikolt.
S az emlékezés keresztfáira
Téged feszít a honvágy és a bánat.
Eredj, ha nem hiszed.

Hajdanában Mikes sem hitte ezt,
Ki rab hazában élni nem tudott,
De vállán égett az örök kereszt
S egy csillag Zágon felé mutatott.

Ha esténként a csillagok
Fürödni a Márvány-tengerbe jártak,
Meglátogatták az itthoni árnyak,
Szelíd emlékek: eszeveszett hordák,
A szívét kitépték,
S hegyeken, tengereken túlra
hordták...
Eredj, ha tudsz.

Ha majd úgy látod, minden elveszett:
Inkább, semmint hordani itt a jármot,
Szórd a szelekbe minden régi álmod;
Ha úgy látod, hogy minden elveszett,
Menj őserdőkön, tengereken túlra
Ajánlani fel két munkás kezéd.
Menj hát, ha teheted.

Itthon maradok én!
Károgyva és sötéten,
Mint téli varjú száraz jegenyén.
Még nem tudom:
Jut-e nekem egy nyugalmas sarok,
De itthon maradok.

Leszek örlő szú az idegen fában,
Leszek az alj a felhajtott kupában,
Az idegen vérben leszek a méreg,
Miazma, láz, lappangó rút féreg,
De itthon maradok!

Akarok lenni a halálharang,
Mely temet bár: halló fülekbe cseng
És lázít: visszavenni a mienk!
Akarok lenni a gyújtózsínór,
A kanóc része, lángralobbant vér,
Mely titkon kúszik tíz – száz évekig
Hamuban, éjben.

Míg a keservek lóporához ér.
És akkor...!

Még nem tudom:
Jut – e nekem egy nyugalmas sarok,
De addig, varjú a száraz jegenyén:
Én itthon maradok.

32. REMÉNYIK SÁNDOR: És a szívem is elhagyott engem

"Mert bajok vettek engem körül,
amelyeknek
számuk sincsen, - utolértek bűneim,
amelyeket végig sem nézhetek, -
számosabbak
a fejem hajszálainál, - és a
szívem is elhagyott engem."

Zsoltárok könyve 40. 13

Ez a legnagyobb bűn.
Ez a legszörnyűbb büntetés.
S a legnagyobb nyomorúság is ez:
Elhagyott engem az én szívem is.

Ülök a puszta-homok közepén,
Csügged nehéz fejem.
Ülök, akár a kő,
Lomha, kietlen kő-mozdulatokkal
Tapogatom magam.
Vad-idegenül kutat a kezem
A hely körül,
Hol a szívemnek lenni kellene.

Nincs, nincs.
Elszállt, elillant az évek során.
Őszökkel, tavaszokkal,
Bűnökkel, bajokkal,
Vándormadarakkal.
Nem tudom, kivel, nem tudom, mivel,
Nem tudom, hogyan,
Micsoda percekkel, órákkal,
tolvajokkal
Illant el, szökött el, tűnt el, párolgott
el,
Hagyott el engem az én szívem is.

Még néha énekelnék.
Egyszer csak a dal torkomon akad,
Elfagy, kihűl,
Nem érzem szívemet a dal alatt.
Szólnék néha egy símogató szót,
Egyszerűt, tisztát, édest, meleget,
Vigasztalót.
Kimondom: koppan,

Értelenül, csináltan, hidegen:
Nem szűrhettem által a szívemen.

Magamhoz vonnék néha valakit
Közel, közel,
Közel hozzám a félelmes magányba.
De szegett szárnyként visszahull a
két kar,
És visszahull a nagy ölelés vágya,
A kitárt karok félszeg ritmusát
Nem a szív dirigálja.

Indul a kezem irgalomra is,
De nem dobban a mozdulatban
semmi,
Csak pénz csillan: koldus kezébe
tenni.
Zeng a köszönet: "Ezerannyit adjon..."
-
Nem, csak szívet, csak egy kis szívet
adjon!

És imára is kulcsolom kezem,
Úgy esedezem szívetlenül - szívért,
Szárazon adom Istennek magam,
Hátha reám bocsátja harmatát,
És kinyílik a kőből egy virág.

Mert bajok vettek engemet körül,
És a bajoknak szeri-száma sincsen,
És utolértek az én bűneim,
És bűneim beláthatatlanok,
Hajszálaimmal el nem hullanak,
S elhagyott engem az én szívem is.

Nincs, nincs.
Elszállt, elillant az évek során.
Ó, bűnök, bajok, őszök, tavaszok,
Gyilkos órák, rabló pillanatok,
Suhanó szárnyú nagy sors-madarak,
Hová vittétek az én szívemet?
Hozzátok vissza az én szívemet, -
Szeretni akarok.

33. REMÉNYIK SÁNDOR: Istenarc

Egy istenarc van eltemetve bennem,
Tán lét-előtti létem emlék-képe!
Fölibe ezer réteg tornyosul,
De érzem ezer rétegen alul,
Csak nem tudom, mikép került a mélybe.

Egy istenarc van eltemetve bennem,
Néha magamban látom, néha másban.
Néha állok, mint fosztott ág, szegényen,
Ha rossz órámban eltűnik egészen
Alter-egóm az örök vándorlásban.

Egy istenarc van eltemetve bennem,
A rárakódott világ-szenny alatt.
A rámrakódott világ-szenny alól,
Kihúlt csillagok hamuja alól
Akarom kibányászni magamat.

Egy istenarc van eltemetve bennem,
S most ásót, kapát, csákányt ragadok,
Testvéreim, jertek, segítsetek,
Egy kapavágást ti is tegyetek,
Mert az az arc igazán én vagyok.

Egy istenarc van eltemetve bennem:
Antik szobor, tiszta, nyugodt erő.
Nem nyugszom, amíg nem hívom elő.
S bár világ-szennye rakódott reája,
Nem nyugszom, amíg nem lesz reneszánsza.

34. REMÉNYIK SÁNDOR: Kegyelem

Először sírsz.
Azután átkozódsz.
Aztán imádkozol.
Aztán megfeszíted
Körömszakadtig maradék-erőd.
Akarsz, egetostromló akarattal –
S a lehetetlenség konok falán
Zúzod véresre koponyád.
Azután elalélsz.
S ha újra eszmélsz, mindent újra kezdesz.
Utoljára is tompa kábulattal,
Szóttalanul, gondolattalanul
Mondod magadnak: mindegy, mindhiába:
A bűn, a betegség, a nyomorúság,
A mindennapi szörnyű szürkeség
Tömlöcéből nincsen, nincsen menekvés!

S akkor – magától – megnyílik az ég,
Mely nem tárult ki átokra, imára,
Erő, akarat, kétségbeesés,
Bűnbánat – hasztalanul ostromolták.
Akkor megnyílik magától az ég,
S egy pici csillag sétál szembe véled,
S olyan közel jön, szépen mosolyogva,
Hogy azt hiszed: a tenyeredbe hull.

Akkor – magától – szűnik a vihar,
Akkor – magától – minden elcsitul,
Akkor – magától – éled a remény.
Álomfáidnak minden aranyágán
Csak úgy magától – friss gyümölcs terem.

Ez a magától: ez a Kegyelem.

35. REVICZKY GYULA: Jézus Pilátus előtt (Munkácsy képe)

Állok merengve, hosszú áhítattal
Ez Ő! Ilyen volt! Így képzeltem én,
Álmomban éjjel, elmélkedve nappal
Kerestem arcát, végre föllelém.
Mit a halandó, gyöngé ismerettel
Töprengve könyvekből meg nem tanul,
Az a te nagy lelkedbe rejtezett el,
Lángelméd őrzi öntudatlanul.

Az örök eszmét sejtem itt, e vásznon,
S világrendünk hány bús kérdőjelét!
A két kezet, mely áld, kötözve látom,
Hallom a csócselék feszítsd meg-ét.
És hallom azt is, százszor hangosabban,
De nem a trón, a vádlott hirdeti,
Hogy ami nem veszendő, halhatatlan:
halandó ember meg nem ölheti!

Nincs, aki védje, nincsen pártfogója,
Vérét szomjazzák a zsidó papok.
Jósképpel áll, azt olvasom le róla:
Feszítsetek föl! Én meg nem halok!
Nézzétek Őt! Két keze megkötözve.
A nép üvölt: Feszítsd meg Őt!
Megszánja asszony, mégsem ő a gyöngé,
Leborulok ily óriás előtt.

Olyan szelíd, alázatos, lemondó. -
Ő az erény, igazság mártírja,
s oly büszke, hajthatatlan, égbe rontó:
Ez Ő! A Messiás, Isten Fia!
Pilátus tétovázik ... Nincs segítség!
Látom, hogy elfogják veszíteni,
De érzem: kikel sírjából ismét ...
Meghal, mert ember, él, mert isteni.

36. RIMAY JÁNOS: Jöjj mellém, szent Isten...

Jöjj mellém, szent Isten, mert kívüled nincsen reményem, segedelmem,
Lássa ellenségem, teljes hadam, népem, hogy vagy hú fejedelmem,
Kinek nagy nevébe és vezérlésébe köt szablyát fel seregem.

Emelj te is zászlót, ne légyen rémült, holt szívemben lengő hitem,
Hogy azt követhesse, szüntelen nézhesse szememmel tekintetem,
Elmémet vezérlje, mihelt valamire szándékomot térítem.

Ha ezt megnyérhetem ottan nem félhetem ellenségem fegyverét,
Nem kell is kívánni, hogy siesse adni szomszédom segítségét,
Semmi s köz erővel törhetem veled el ellenségemnek fejét.

Nem éles kard éli, tudom, győzi s véri ellenségem seregét,
Hanem az te karod, azholott akarod, hogy kinyújtsa erejét,
Mihelt megijeszted, szörnyen elterjeszted, s futván hányja fegyverét.

Szoktass arra azért, hogy tudjak mindenért az te erődhöz esni,
Ki csalhatatlanul hozzánk Mennyből járul, nem szokott is megkésni
Annak, ki hitivel s kész készületivel tudja járt után lesni.

Te légy hitem célja, lelkemnek páncélja, szablyám éli acélja,
S így bátor lehetek, semmit nem félhetek, s dolgomnak nem lesz héja,
Terjed merészségem, rémül ellenségem, romolván kardja s íja.

Népe sokságában, szekere számában ámbár ő dicsekedjék,
Neved erejében, akarom, mindenben, hogy én lelkem örvendjék,
Nagy bátran élhetek, nyertes is lehetek, csak kedved nékem fényljék.

Christus, fő hadnagyom, ki nevében vagyon szándékom eredeti,
Te bírj és vezérelj, tanácsomban nevelj, folyjon jól dolgom rendi,
Tarts meg seregedet, szenteljed népedet, s légyen előmeneti.

37. SZABÓ T. ANNA: A majdnem

A majdnem az a nem, de szinte mégis.
A majdnem az az éppenhogy, de nem.
A majdnem a közép: nem, de igen,
igen, de nem.

Ahogy megyek az utcán,
vágják a fát kétemeletnyi géppel,
s éppen azt mondom: „Azért, hogy az ág
agyon ne vágjon senkit” – s éppen akkor,
és éppen oda, ahová épp lépnék,
süvítve, mint a gránát, hegyesen,
becsapódik egy súlyos ágdarab.

A szív kihagy, és az idő megáll,
mint a halálban. De a láb mozog,
továbblépek, mint szakadék felett
a semmiben a rajzfilmfigurák.
Még vagyok, pedig majdnem.
Vagyok, de mégsem.

Mint amikor a vipera felett
épphogy átléptem. Mint mikor a sínről
szabadultam a gyorsvonat elől.
Mint amikor az örvényes folyó
kiforgatott magából. Mint mikor
egy pillantáson múlt az ütközés,
vagy amikor az anyám visszarántott
kétévesen négyemeletnyi mélyből.
Szédülök ennyi majdnemtől: a mély
hányszor összezárult, elengedett.

Vajon hány majdnemem van? Átlépek-e még
glóriával a szakadék felett,
lesz-e még út a puszta semmiből,
hogy mégis éljek? Hányszor hunyja le
örvényszemét a halál angyala,
hogy meg ne lásson? Milliméterek
és másodpercek: a pallos zuhan,
roppant súllyal, de nem rám, csak mellém,
és ez: a majdnem. Még nem az ítélet,
csak felfüggesztett. Függek életem
fonalán, mint a zsinóron a báb,
és a nemlét felett becsukott szemmel
átlépkedek.
A majdnem: az a nem.

38. SZENCZI MOLNÁR ALBERT: XC. zsoltár. Tanúság az életnek meggondolatjáról

Tebenned bízunk eleitől fogva,
Uram, téged tartottunk hajlékunknak!
Mikor még semmi hegyek nem voltak,
Hogy még sem ég sem föld nem volt formálva,
Te voltál és te vagy, erős Isten,
És te megmaradsz minden időben.

Az embereket te meg hagyod halni,
És ezt mondod az emberi nemzetnek:
Légyetek porrá, kik porból lettetek!
Mert ezer esztendő előtted annyi,
Mint a tegnapnak ő elmúlása
És egy éjnek rövid vigyázása.

Kimúlni hagyod őket oly hirtelen,
Mint az álom, mely elmúlik azontól,
Mihelyt az ember felserken álmából,
És mint a zöld füvecske a mezőben,
Amely nagy hamarsággal elhervad,
Reggel virágzik, estve megszárad.

Midőn, Uram, haragodban versz minket,
Ottan meghalunk és földre leesünk,
A te kemény haragodtól rettegünk,
Ha megtekinted mi nagy bűneinket,
Titkos vétküncet ha előhozod,
És színed eleibe állatod

Haragod miatt napja életünknek
Menten elmúlik nagy hirtelenséggel,
Mint a mondott szót elragadja a szél.
A mi napink, miket nekünk engedtek,
Mintegy hetven esztendei idő,
Hogyha több, tehát nyolcvan esztendő.

És ha kedves volt is valamennyire,
De többnyire volt munka és fájdalom;
Elkél éltünknek minden ékessége,
Elmúlik, mint az árnyék és az álom.
De ki érti a te haragodat?
Csak az, aki féli hatalmadat.

Taníts meg azért minket kegyelmesen,
Hogy rövid voltát életünknek értsük,
És eszességgel magunkat viseljük!
Oh, Úr Isten, fordulj hozzánk ismétlen!
Míg hagyod, hogy éltünk nyomorogjon?
Könyörülj már a te szolgáláidon!

Tölts bé minket reggel nagy irgalmaddal,
Hogy jó kedvvel vigyük véghez éltünket,
Ne terheltessünk nyomorúságokkal!
Vígasztalj minket és adj könnyebbséget,
És haragodat fordítsd el rólunk,
Mellyel régóta ostoroztatunk!

Szolgáláidon láttassad dolgaidat,
Dicsőségedet ezeknek fiain!
Add értenünk felséges hatalmadat,
Mi kegyes Urunk, ó, irgalmas Isten!
Minden dolgunkat bírjad, forgassad,
Kezeink munkáit igazgassad!

39. Szenczi Molnár Albert: CXLVIII. ZSOLTÁR

T. B. Intése minden állatoknak és az embereknek az Istennek dicséretire.

1

Noh, dicsérjétek mindnyájan
Az Urat az menyországban,
Dicsérjétek őt az égben,
Az ő fölséges székiben,
Minden angyalok őt dicsérjék,
És minden mennyei seregek:
Az nap és hold őt dicsérje,
Minden csillagokkal öszve.

2

Az Urat ti, magas egek,
Dicsérjétek minden vizek,
Kik fönt az égen levegtek,
Az Úr nevét dicsérjétek.
Mert mindeneket igéjével,
Ő teremte nagy erejével,
Mindent úgy megerősíte,
Hogy megálljon mindörökké.

3

Mindeneknek módot ada,
Hogy ki-ki abban maradna.
Ti, cethalak és mélységek,
Az Úr Istent dicsérjétek.
Tűz, kőösső, hó és az pára,
Az Úr Istent fölmagasztalja,
Őt áldjátok, forgószelek,
Kik beszédének engedtek.

4

Ti, hegyek, halmok és völgyek,
Nagy cédrusfák és egyebek,
Szeléd barmok, fenevadak,
Földi férgek és madarak:
És ez földön minden királyok,
Minden népek, valahol laktok,
És világi fejedelmek,
Kik nagy tiszteket viseltek,

5

Ifjak, leányok és vének,
Az Úr Istent dicsérjétek,
Mert nevének dicső volta
Mennyet, földet föllyülmúlja.
Fölemeli szarvát népének,
Minden szentek őtet dicsérjék,
Izráel választott népe
Az Úrnak nevét dicsérje.

40. TOLLAS TIBOR: Jézus és a gyermekek

Mikor a meglett férfikort elérte,
farizeusok vitája helyett
csak csendet kívánt, megfáradt ölébe
néhány madárként búvó kisdedet.

Óvó kezét fürtös fejükre tette,
napszíttá, néma halászok között
vacsora füstje szállt s a naplemente
bíborszín hidat vert a tó fölött.

A föld ízével fűszerezve áradt
testében szét az egyszerű titok:
Istenországa itt nő a családnak
békés ölén, hol gyerekráj csipog.

Szeretett volna köztük megpihenni,
hajnalkor hívták meg nem tett utak.
Szakállas arcán vitte leheletnyi
ujjuk nyomát, cirógatásukat.

Mikor a felnőttek magukra hagyták,
s búcsúzólul csak Júdás-csók jutott,
a gyilkosoknak szelíd gyermekarcát
kereste s vért és könnyet hullatott.

41. TÜRMEZEI ERZSÉBET: A néma vád

Holdfényes éjjel. Halvány Krisztus-arc.
Rajt szívet-tépő, szelíd fájdalom.
A várost nézi... és Őt nézem én
hónapok óta... hűvös hajnalon,
ha ébredek és hideg éjszakán,
a nap zajának hogyha vége lett.
Mert itt sugárzik sápadt-csendesen
szobám falán... s az életem felett.
Sokszor szíven talált a néma vád,
s hitetlenül harcoltam ellene.
»Tudom, hogy miattam vagy szomorú.
Tudom, Uram, hogy másképp kellene.
Valahol mélyen elszakadt a húr.
Nem zengi tisztán a Te éneked.
De a szakadt húr felujjong-e még,
ha fájó könnyed reápergeted?
Könnyed nyomán megzendül-e megint
a magasságokat merő zene?«
Sokszor szíven talált a néma vád.
»Tudom, Uram, hogy másképp kellene.«

Holdfényes éjjel. Halvány Krisztus-arc,
Te, aki láttad minden harcomat,
nézd, ezen a nagyheti éjszakán
feléd fordítom könnyes arcomat:
ma én is sírtam a város felett.
Ma megéreztem, most is érzem,
mi fáj, amikor durván ellökik
a segíteni kinyújtott kezem.
Micsoda sajduló seb a szíven
a visszautasított szeretet!
És most leroskaszt az a néma vád.
Én, én szereztem ilyen sebeket!
Hisz a Te kezed győzelmet kínált,
új, zengőbb húr a régi, nyútt helyett.
Nem vettem észre. Meg se láttalak,
és újra reggel, újra este lett
és újra este... holdas... hangtalan...
Szemed virraszt és a városra néz.
A visszautasított szeretet
nagyon, kimondhatatlanul nehéz!

Ó, az a város! És ó, az a szív!
Néz, néz szomorú váddal a szemed.
És lábaidhoz összetörve hull
Te megsiratott Jeruzsálemed.

42. TÜRMEZEI ERZSÉBET: Csodát virágzik a jelen

„Csodálatos?” Teveled járni,
álljon utamba gátnak bármi...
erődnek hittet kaput tárni,
és új csodákra várni jó.

Mert neked új csodáid vannak.
Néha észrevétlen elsuhannak. ..
S nincsen látó szeme, csak annak,
aki meglátja a csodát.

Látó szem! Ámuló tekintet!
Segítség, Uram, meglátni mindent,
mint a harmattal telehintett
réten csillogó cseppeket!

Csodádat körülöttem, bennem
segítség boldogan észrevennem,
hogy ének ujjongva zengjen,
és dicsérje irgalmadat!

Megújulás és bűnbocsánat!
Üde sarjait hajt a kiszáradt,
kopár fa, gyümölcsöző ágat!
Halál helyén élet terem.

Előttünk jársz! Te vagy az Élet!
A tegnap is hirdeti fényed,
de ha mi ma követünk téged,
csodát virágzik a jelen!

43. TÜRMEZEI ERZSÉBET: Hit által

Egy himnuszt hallok elnémíthatatlan
századokon át új meg új alakban.
Az énekes nemegyszer névtelen.
Nem is ő énekel: a kegyelem!
S az egész földről láthatatlan karban
száll ég felé a csodálatos dallam,
és a fül fenséges harmóniát hall.
Figyelj! „Hit által! Hit által! Hit által!”

Azok sorában, akik énekelnek,
van kemény férfi, félénk, gyenge gyermek,
roskadt öreg, remegő szívű asszony...
De nincs perc, hogy e himnusz elhallgasson.
Mert szájról szájra, szívről szívre kel.
Némíts el egyet, ezer énekel.
Új meg új hang, de ugyanaz a dallam.
Néha leborulok, hogy tisztán halljam,
tele frissességgel, zengő csodákkal.
Hallod? „Hit által! Hit által! Hit által!”

Isten lelke vezérel. Egyet int,
és új énekes lép elő megint.
Így int neked, és így intett nekem.
Meghallja, ha elnémul énekem,
és fáj neki egyetlen hang hiánya,
amint a nagy egészet dirigálja,
s az örök himnusz zúgva, zengve szárnyal:
Igen! „Hit által! Hit által! Hit által!”

Érzem, rajtam a Karmester szeme.
Énekelni, kezdeni kellene,
hogy munkám, harcom, életem, halálom,
minden szavam, minden szív dobbanásom
ezt az egyet zengje szüntelen!
Láthatatlan kar énekel velem:
testvéreim hangja körülölel.
Nem, a himnusz ma sem némulhat el,
legyen a dallam bármilyen nehéz.
Szemünk a Krisztus kezére néz,
és minden olyan egyszerűvé válik.
Ő segít énekelni, élettél és halállal
ma is: „Hit által! Hit által! Hit által!”

44. TÜRMEZEI ERZSÉBET: Isten tervei

Korán megöregedtem, úgylehet!
Mintha nem évek, hanem századok
suhantak volna el fejem felett!

Új nevek, jelszavak, új címerek...
új könyvek, írások, új dallamok...
indulók, melyeket nem ismerek...

Míg régi könyvemet betűzgetem,
s szívemben régi dallamok dalolnak,
azon tűnődöm, mi az életem.

Valami ósdi, múltból ittmaradt,
kopottas épület sokak szemében,
melyet maholnap le is bontanak...

mint azt a kedves, öreg templomot,
amelybe beleütköztek a TERVEK,
Elő a csákányt, minek álljon ott,

ha csak bosszantó akadályt jelent,
és útját állja annak, ami új,
s feleslegesnek ítéli a rend!

Felesleges, a múltból ittmaradt
könyvek, írások, házak, emberek,
ódon tornyok, mohos templomfalak:

a „rend” maholnap ütközik velünk.
Lehet, lebontanak... de mint a főnix,
mi porainkból újra fölkelünk!

Mert Isten végez, és ha egyet int,
semmibe hullanak a büszke tervek
és talpraállnak a romok megint.

Ezer harangot hallok zengeni.
Ércnyelven hirdetik a drága titkot:
Istennek is vannak tervei!

Ne féljete! Tovább énekelünk
a föld felett... ha kell, a föld alatt is,
mert Istennek még terve van velünk!

45. TÜRMEZEI ERZSÉBET: Még nem kész!

Régi történet.

Egyházatyától arcképet kértek,
S nem tett eleget a kérésnek.
"Olyan csúf az Ó-emberem
-felelte-, hogy azt semmiképpen
lepingáltatni nem merem.
Újemberem lefesteni
pedig olyan nehéz,
mert egyre dolgozik rajta a Mester,
de még nem kész!"

Rigófütyös tavaszi kertben
ma ez a régi történet
ébred fel bennem.
Szállnak-tűnnek az évek.
Jó volna készen lennem!
A drága Krisztusarcot
egyre formálja a Lélek.
Szépsége néha felragyog.
De jaj, ha még mindig a régi vagyok!
Félek.

„Készíts el engem!” –kértem... s újra kérem.
Hiszen Te megváltottál drága véren.
Ne pihenjen, ne nyugodjék kezed,
míg műved rajtam be nem végezed!
Amit Te kezdtél,
soha nem maradt félbe semmi sem.
Újjá formálsz egészen engem is.
Hiszem!

46. VIETÓRISZ JÓZSEF: A kereszt

Ó végtelen tökéletesség,
Magasztos eszme: szent kereszt!
Megtörted Isten földi testét,
Hogy bűneinket elfedezd.
Fölötted megnyílt égi kárpit,
Alattad rombadólt világ...
Valóban annak lelke járt itt,
Ki értünk adta egy Fiát!

Vérrel pecsételt áldozatja
A tépelődő szívbe nyit;
Boldog, ki néki tartogatja
Titokban omló könnyeit.
Ha nem leszünk is vértanúk mi,
Értsük meg ezt a szent jelet:
A föld porából mennybe jutni
Csak szenvedésen át lehet!

De jaj neked, ha pusztá jelnél
Nem több a drága, szent kereszt:
Rút szenvedélyek rabja lennél,
Ki egyre támad, egyre veszt.
A gyűlölet, ha tetterre válik,
Átok, ha jognak véled is;
Nekünk szeretni kell halálig,
Szeretni ellenünket is!

S ne azt tekintsük ellenünknek,
Ki bátran szembeszáll velünk:
Magunkra mérjük fegyverünket,
Itt kell a bajt leküzdenünk!
Nem arra sújt az Úr haragja,
Ki bűnösebb a többinél,
De aki gyáván megtagadja
S áldott nevével visszaél!

Egész valónkkal, életünkkel
Dicsőítsünk meg, szent kereszt;
Benned nekünk is vérzenünk kell,
Hogy váltságunkat megszerezd!
Alázatosság köntösében
Kell földi terhem hordanom,
És szüntelen csak arra nézmem,
Hogy szent a néma fájdalom!

Tisztább az erkölcs, szebb az élet,
Megérhetőbb a földi lét,
Ha fölfelé tekint a lélek,
Mert megtalálta Istenét.
Jöhetnek újra ezredévek,
Multtá avulhat a jelen:
Az istenember szent jelének
Hatalma véges-végtelen!

47. WASS ALBERT: A bujdosó imája

Uram, ki fönt az égben
lakozol a fényességben,
gyújtsd föl szent tüzedet
az emberek szívében.
Az emberek agyára
áraszd el bölcsességed.
Értsék meg valahára
mi végből van az élet.
Arasznyi kis idő csak,
mely ajtódig vezet.
De előre csak a jó visz,
a gonosz vissza vet.
Legyen megint az ember
képedre alkotott!
Utálja meg már egyszer
mit maga alkotott.
Romlandó kincsekért
ne törje magát senki.
Igyekezzenek helyettök
jobb kincseket szerezni.
Jó tettek nyugalmát.
Derűt és békességet.
Mit el nem fúj az orkán
s rontó tűz meg nem éget.
Gőgből és gyűlöletből
mindent, mit föl talált:
vedd ki Uram kezéből
a keserű pohárt.
Rémségek éjszakáját
váltsd föl virradatra.
Az emberi világot
szebbre és igazabbra.
Hogy törvények közt az első
a szeretet legyen.
Üljön jóindulat
a kormány székeken.
Az igazság előtt
hajoljon meg a fegyver
s élhessen szabadon
e földön minden ember.
És legyen egy akol.
És egy legyen a pásztor.
Növelj pásztorbotot
virágzó rózsafából.
S ha mindeneket szépen
elrendeztél ekképpen:
a népek közt, Uram
nekem is van egy népem.
Ha érdemét kegyednek
a szenvedéssel méred,
úgy egynek sincsen annyi
szent jussa, mint e népnek.

Mások bűnéért is
őt verte ostorod.
Sok súlyos nagy keresztet
szó nélkül hordozott.
Legjobb fiait vitte
mindég a Golgotára
s jótettének soha,
csak bűnének volt ára.
Uram, adj békességet
a Kárpátok között!
Sehol még földet annyi
könny s vér nem öntözött.
Sehol még annyi színes
nagy álom nem fakadt
s árvábbak prófétáid
sehol sem voltanak.
Sehol annyi virág
és sehol annyi bánat.
Szeresd jobban, Uram,
az én szegény hazámat!
Bár megtagadta tőlem
a békét s kenyeret:
engem sújtasz, Uram,
amikor őt vered.
Mert népem. Fajtám. Vérem!
Fájdalma bennem ég!
Szánd meg Uram Isten
Attila nemzetét.
Adj békés aratást
sok vérvetés nyomán.
Nyugodjék meg kezed
gondverte otthonán.
S ha áldásod e földön
elért kicsinyt, nagyot:
jussak eszedbe én is,
ki bujdosó vagyok.
A Kárpátok alatt,
ahol apáim éltek,
rendelj ki nekem is
egy csöndes menedéket.
Csak akkora legyen, hogy
elférjek én s a béke.
Nézzen az ablakom
patakra, fára, rétre.
Kenyér mellé naponta
jusson egy szál virág
s láthassam, amint Téged
dicsér egy új világ...
Uram, ki fönt az égben
lakozol fényességben,
hallgasd meg kegyesen,
hallgasd meg könyörgésem.

48. WASS ALBERT: Mikor a bujdosó az Istennel beszél

Uram, én nem tudom az igazságot
miképpen osztogatod ezután,
hogymindenkinek bár maréknyi
jusson:
Annyit tudok csak: esztendeje immár,
hogyvégigdúlt a vihar otthonunkon.
Tudnod kell Uram, hisz mindent tudó
vagy:
nem akartunk mi semmi mást, csak
élni.
Szántani, vetni és remélni
Szántani, vetni és remélni
jó munkáért vidám aratást.
Nem imádkoztunk sokat, az igaz.
De szerettük a világotat, Uram,
ahogymegadtad: gondokkal telítve,
búval és örömmel fűszerezve,
a tövisek között egy-egy virág...
szép volt Uram, jó volt a világ.
Szerettük a patakot, mely zengve
selyempartok közt vígan szökdösött.
A szellőt, ahogy hegyeidről este
virágillattal megrakódva jött.
Hajnalodat, amikor bokrétásan
felkacagott az ablakunk alatt.
Szerettünk minden bokrot, fát, virágot,
pillangót, felhőt, madarat...!
Apánk kezét. Anyánk mosolyát.
Kisgyermekünk első kacaját.
A csókot, ahogy lányajkon kigyúlt.
A vágyat, mikor fellegekbe nyúlt,
Feléd, Uram, akár a jegenye!
Jövendőtt kért! Békét és életet!
Mégis a balkezed mozdult elénk
s reánk bocsátottad a végzetet.
Most már igazán nem tudom: a sorsot
hogyan s miképpen rendezed.
De bujdosók könnyében s bánatában
nem lelheted Uram a kedvedet.
Uram, nekünk ez a föld idegen.
Az ég sem derít itt sugarat miránk.
Bajor erdőkön bujdosó magyarnak
bogáncsos úton nem terem virág.

Más itt a szél. Másként suhog az erdő.
Más nyelven szólnak a patakok.
Bozót tépi a bujdosó magyart,
kivert, hazátlan árva és zavart...
Uram, Te ezt így nem akarhatod!
Amerre járunk: köd lepi az erdőt.
Nyögnek a fák és tövissek sebeznek.
Bármerre indul céltalan nyomunk:
még az ösvény is átfordul keletnek.
Uram! Rendeld már, hogy
hazamehessünk!
Mindegy hogyan és mindegy, milyen
áron!
Nem akarunk örökké bujdokolni
ezen a zord, otthontalan világon!
Ha kell gyalog is, éhesen, vacogva,
tépett lélekkel és halálra váltan:
csak otthon legyünk egyszer a
hazánkban!
Vert farkas mellé farkasnak beállunk,
vagy koldusnak a templom küszöbére,
rabnak, ha kell, testvér-rabok közé:
csak haza jussunk végre!
Hogy beszélhessünk magyarul a
földhöz
s megértsük, amit zúgnak a szelek...!
Ha Sodoma láttán kővé változom:
Uram, én akkor is haza megyek!
Nincsen napodnak máshol melege.
Sehol sem olyanok a csillagok.
Ha százszor átkozott is az, aki magyar:
nem lehetek más, ha egyszer az
vagyok...!
Add újra látnom apámat, anyámat,
vagy sírjukat bár, ha többet nem
lehet...
Hadd roskadjak egy üszkös rom
tövébe
eldobva végre a vándorbotot
s úgy súgjam megadással: Miatyánk...
sokat vétettem Ellened s nagyot...
de nézd:
megtörtént a Te akaratod.

49. WEÖRES SÁNDOR: Zsoltár

Kínok árnyékaiból,
kínok árnyékaiból
szólok hozzád Istenem.
Kín mar, sujt, temet,
józan eszemet
vak veszélyben,
láncos mélyben
ne hagyd elveszítenem.

Senki sem tör káromra,
senki sem tör káromra,
bensőm fordul ellenem.
Örök vihar ront,
nincs egy biztos pont
se mögöttem,
se fölöttem,
dög pusztít a lelkemen.

Törd meg kevélységemet,
törd meg kevélységemet,
mély megbánást adj nekem.
Nyársat nyeltem én,
derekam kemény:
mért nem szabad
súlyod alatt
meghajolnom, Istenem?

Száraz zokogás tipor,
száraz zokogás tipor
és a szemem könnytelen.
Utam hajlatán
ördög les reám,
vár nehezen:
a két kezem
tőrrel indul ellenem.

Legyen meg akaratod,
legyen meg akaratod,
ha vesznem kell,
jól legyen:
tán kárkozásom
áldás lesz másón –
de ha énrám
kincset bízta,
ments meg immár, Istenem.

50. ZRÍNYI MIKLÓS: Feszületre

1.

Sirtál már eleget lám Ariannáért,
Fogyattad könyvedet csak egy Violáért,
Csak meg nem változtál, mint Biblis, semmiért,
Édes Musám, füért és rothandó eszközért.

2.

Hidd ki most magadbul könyvedet nagy okért,
Árassz cataractát szemedbül méltóért;
Azért, ki körösztfán függött büneidért,
Az ki Istened volt, megholt váltságodért.

3.

Hogy nézhetsz emberre, ember teremtője?
Igy téged megcsufolt ő hitetlensége,
Annyi sok vett jókért, mint tenger fövénye,
Mint latrot, mint tolvajt, feszite körösztre.

4.

Onnan is mutattad, igaz juhász voltál,
Vesztett nyájod után magasrul vigyáztál,
Atyádnak vétkekért sokat imádkoztál,
És elfelejtkezni vétkünkrül akartál.

5.

Virágzott tested is halálos sebektül,
Ázott az szemed is igen bőv könyvektül,
Szájad megkeserült az mérges ecettül,
Bajt vittál, harcoltál halállal vitézül.

6.

Vitézek Istene, te függsz az körösztfán,
Ki győzedelmes vagy, s ezer sereged van.
Hun karod, fegyvered, hun vitézséged van?
Hun van angyali kar, hun istenséged van?

7.

Hej, mert te ezeket mind fottig letetted,
Égi hatalmadat, nagy istenségedet;
Az emberi testet magadra fölvetted,
Azért hogy hullathasd érettünk véredet.

8.

Azért hogy poklokban, láttad, merültünk volt.
Azért hogy mi lölkünk örökségre megholt,
Szállottál le égből, az hun lakásod volt,
Függöttél körösztfán, az kin tested megholt.

9.

O te nagy Jehova, kegyelem forrása,
Kegyelmes Eloim nagy Istennek fia,
Seregek Istene, zsidóknak királyja,
Alfa és Omega, és jók bizodalma!

10.

Látod, mi érdemünk, mint küvön hangyanyom,
Sok bününk peniglen, mint levél az fákon,
Mint örvény tengeren, és fővény az parton,
És mennyi madár jár levegőben szárnyon.

11.

De mind ezeknél is nagyobb te kegyelmed,
Annak vége nincsen, s azért bizunk benned.
Mi hasznod féreggel neked törvényközned,
Hatalmot mutatnod, és ránk fegyverkezned?

12.

Száraz polyva ellen, az kit szél elhordoz,
Mutatod erődet, ha ránk haragot hozsz,
Nem illik az harag, Uram, irgalmadhoz,
Nagyobb dicsőséget benne kegyelem hoz.

13.

Uram, nem miértünk, sem mi érdemünkért,
Hanem kegyelmezz meg magad irgalmáért;
Ne legyen heában, hogy fiad ontott vért
Körösztfán miértünk, az mi váltságunkért.